

det sidste Afdrag til at tage Tingen tilbage, og saa har han baade Tingen og største Delen af Pengene. Det er jo et meget haardt Mid- del, som saaledes er lagt i Sælgerens Haand. Den 4de Ting, der paalages ved Afdragshandler, er, at det altid eller dog vistnok i Reglen betinges, naar Forholdet formes som Køb og Salg med eller uden forbeholdt Ejendomsret, at i det Øjeblik, Køberen udebliver med et Afdrag, eller, hvor der er Tale om Renter, med et Rentebeløb, er Sælgeren berettiget til straks at forlange hele Restkøbsummen. Urede Medlemmer ville forstaa, at det er to forskellige Ting — og for at forstaa Lovforslaget er det af Vigtighed at lægge Mærke til, at der er Forskel paa, om Sælgeren tager Tingen tilbage, eller om han kan forlange hele Restkøbsummen betalt straks. Tage Tingen tilbage kan han altid, naar et Afdrag udebliver; men Forholdet kan ogsaa være det, at han kan fordrø hele Restkøbsummen, hvilket naturligvis kan være meget haardt. Den, der køber paa Afdrag, køber jo saaledes netop, fordi han ikke er i Stand til at betale hele Summen paa een Gang. Men søt nu, at han kommer for silde med et af de første Afdrag, saa mister han hele den Fordel, han har villet tilskrive sig, og paa den anden Side bærer han hele Staden, idet han skal betale hele den betingede Pris. Han har ikke Ret til at forlange det mindste Afslag; Sælgeren kan fordrø den hele Sum. Naa, hvor intet er, har Rejseren tabt sin Ret; men det kan jo dog være, at han bliver nødt til under en Ekskutionsforretning at give Ting fra sig, som han meget nødig vil af med. Det er ogsaa noget, der gør den Fremgangsmaade, Sælgeren kan bruge over for Køberen, meget betænkelig. Men jeg vil dog sige baade med Hensyn til Retten til at tage Tingen tilbage og med Hensyn til Retten til at fordrø hele Restkøbsummen betalt, at jeg tror, at det er forholdsvist sjældne Tilfælde, hvor de komme til Anvendelse; i alt Fald er det sjældne Tilfælde, hvor man kan tale om egentlig Haarhed i Brugen deraf, sjældne i Forhold til det uhyre Antal af Afdragshandler, der forekommer. I min Virksomhed i Studenterfamfundets Retshjælp for ubemidlede, hvor jeg har virket i 10 Aar, har jeg haft Lejlighed til at se en Del af disse Afdragshandler og netop at se

dem fra den svage Parts, fra Køberens Side. Men jeg maa sige, at de Tilfælde, hvor en Køber er kommen og har beklaget sig over haard Behandling, ere sjældne. Hyppigere ere derimod de Tilfælde, hvor Køberen har beklaget sig over at være bleven truet med haard Behandling. Det er naturligvis i Reglen disse Folk, der komme til os dernede. Thi er det først kommet dertil, at Tingen er tagen fra Køberen, eller at han har maattet betale hele Restkøbsummen, saa er det for silde; ere de først ruinerede, saa kunne vi jo dog ikke hjælpe dem. Men det Tidspunkt, hvor de komme til os, er, naar de have faaet et Brev om, at naar de ikke betale Afdrag, eller da de ere udeblevne dermed saa og saa længe, saa vil Tingen blive taget fra dem eller de maa betale hele Restkøbsummen; saa komme de og sige: er det ikke for galt. Jeg skulde betale 150 Kr. for det Møblement, og jeg har betalt 135 Kr., og nu skriver han, at han vil tage det hele, naar han ikke straks faar Restkøbsummen; kan han da gøre det? Dertil kan man saa ikke sige andet end: Ja, det kan han gøre, og jeg har tit med Beklagelse maattet sige: der er efter Loven intet at stille op; han har sin Ret. Det er imidlertid som sagt sjældne Tilfælde i Forhold til det store Antal Afdragshandler, og jeg tror ikke, man har Ret til at betvivle, at det er rigtigt, hvad Afdragshandlerne sige, at de meget nødig gaa dertil. Hvad der er dem om at gøre er, at saa deres Penge og ikke at saa deres Ting tilbage i en mere eller mindre slidt eller ramponeret Tilstand, og de vide lige saa godt som vi andre, at skal man have Penge fra Fattigfolk, maa man fare med Lempe. Ser man paa Statistikken fra Tyskland, som for øvrigt ikke giver sig ud for at være en egentlig Statistik, thi der er kun Tale om 2 Maaneders Erfaring fra en enkelt Domstol i Berlin, saa faar man det samme Indtryk. Der har ved denne Domstol foreligget 62 Sager af denne Art, og vedkommende Dommer oplyser, at af disse 62 Tilfælde var der kun 4, — tror jeg det er — hvor man egentlig kunde sige, at Sælgeren var gaaet frem paa en Maade, som almindelige rettænkende Mennesker maatte fordomme. I de allerfleste Tilfælde havde Sælgeren været overmaade langmodig og ikke blot ventet, til 2 à 3 Afdrag vare forfaldne, men